

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 62/2568

ศาลปกครองกลาง ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลแพ่งมีนบุรี ศาลผู้รับความเห็น นางสาว พ. ผู้ฟ้องคดี การประปา นครหลวง ที่ 1 กับพวกรวม 3 คน ผู้ถูกฟ้องคดี

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 428, พ.ร.บ.การประปานครหลวง พ.ศ. 2510 มาตรา 6

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่เอกชนยื่นฟ้องการประปานครหลวง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 บจก. ว. ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 บริษัท ประกันภัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจากการก่อสร้างถังเก็บน้ำใต้ สถานีสูบน้ำดิบมีนบุรี พร้อมงานที่เกี่ยวข้องในโครงการปรับปรุงกิจการประปาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เป็นผู้ว่าจ้างก่อสร้าง ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินค่าสินไหมทดแทนและค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมทั้งให้ผู้ถูก ฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ร่วมกันกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยในการใช้วัสดุหรือวิธีการ อื่นใดในการก่อสร้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ให้การว่า ความเสียหายไม่ใช่ผลโดยตรงจากการก่อสร้างของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 และไม่ได้เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เป็นผู้ผิดในส่วนงานที่สั่งให้ทำหรือ คำสั่งที่ตนให้ไว้หรือในการเลือกหาผู้รับจ้าง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 428 ทั้งการก่อสร้างดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้กระทำในที่ดินซึ่งเป็นที่ตั้งของโครงการก่อสร้าง ไม่ได้ รุกล้ำที่ดินของเอกชน บ้านของผู้ฟ้องคดีมีความเสียหายอยู่ก่อนการก่อสร้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่ต้องรับผิดชอบฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ให้การว่า เหตุละเมิดไม่อยู่ในความคุ้มครอง ตามกรรมธรรม์ประกันภัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดพิเศษ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 จึงไม่ต้อง รับผิดชอบใด ๆ ต่อความเสียหาย การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และที่ 2 เป็นกรณีประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรง ค่าเสียหายที่เรียกมาสูงเกินจริง ขอให้ยกฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ยื่นคำร้องโต้แย้ง เขตอำนาจศาลว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงาน ทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้อง ปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของ ศาลปกครอง ศาลแพ่งมีนบุรีพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้เป็นกรณีที่เอกชนฟ้องเรียกค่าเสียหายจาก มูลละเมิดจากเอกชนด้วยกัน มิได้เป็นผลโดยตรงจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ซึ่งเป็น หน่วยงานทางปกครอง จึงเป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม คณะกรรมการพิจารณา แล้ว คดีนี้ แม้การประปานครหลวง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เป็นรัฐวิสาหกิจที่จัดตั้งขึ้นตามมาตรา 6 แห่ง พระราชบัญญัติการประปานครหลวง พ.ศ. 2510 จึงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามบทนิยาม "หน่วยงานทางปกครอง" ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา คดีปกครอง พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติการประปานครหลวง พ.ศ. 2510 มาตรา 6 กำหนดให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีวัตถุประสงค์ในการสำรวจ จัดหาแหล่งน้ำดิบ และจัดให้ได้มาซึ่งน้ำดิบเพื่อใช้ใน การประปา รวมทั้งผลิต จัดส่ง และจำหน่ายน้ำประปาในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร จังหวัด นนทบุรี และจังหวัดสมุทรปราการ ตลอดจนดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องหรือเป็นประโยชน์แก่ การประปา ทั้งการผลิต จัดส่งและจำหน่ายน้ำประปา และการจัดให้ได้มาซึ่งน้ำดิบโดยการประปา

นครหลวง เป็นกิจการสาธารณูปโภคตามที่มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันกำหนดไว้ก็ตาม แต่เนื่องจากการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานทางปกครองที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามบทบัญญัติดังกล่าวต้องเป็นการกระทำละเมิดที่เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรเท่านั้น เห็นว่า แม้การก่อสร้างถังเก็บน้ำใสที่สถานีสูบน้ำประปาให้มินบุรี พร้อมงานที่เกี่ยวข้องในโครงการปรับปรุงกิจการประปาตามสัญญาจ้างก่อสร้างระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จะมีวัตถุประสงค์ในการเพิ่มเสถียรภาพระบบสูบน้ำประปาให้แก่ประชาชน อันเป็นไปเพื่อกิจการสาธารณูปโภคของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 อันเป็นการดำเนินการเพื่อให้การจัดทำบริการสาธารณะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 บรรลุผล แต่การกระทำซึ่งเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นเอกชน ผู้รับจ้างก่อสร้างกระทำละเมิดโดยการตอกเสาเข็มในการดำเนินการก่อสร้างถังเก็บน้ำใส เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีและผู้อาศัยในโครงการหมู่บ้านได้รับผลกระทบจากแรงสั่นสะเทือน ทำให้บ้านของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงเป็นกรณีที่เอกชนยื่นฟ้องเอกชนด้วยกันให้รับผิดชอบในมูลละเมิด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ในฐานะผู้ว่าจ้างให้ร่วมรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย โดยบรรยายฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองเจ้าของโครงการไม่ดำเนินการแก้ไขปัญหที่เกิดจากการก่อสร้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ตามโครงการดังกล่าว ก็เป็นเพียงหน้าที่ทั่วไป มีใช้หน้าที่ของฝ่ายปกครองที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ดังนั้น จึงมีข้อคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองซึ่งเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามความหมายของมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ทั้งผู้ฟ้องคดีมีคำขอบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี อันเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมุ่งประสงค์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดจากมูลละเมิดเดียวกัน เมื่อเหตุแห่งการฟ้องคดีประการสำคัญเกิดจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นเอกชน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 จะต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ด้วยหรือไม่ เพียงใด ก็ย่อมเกี่ยวพันกับการวินิจฉัยความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ซึ่งเป็นข้อพิพาทที่ต้องได้รับการพิจารณาในศาลเดียวกัน คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/62/2568>